

STICHTING RADIOGEMEENTE

PREKENSERIE JAARGANG 59 NR 12

Schriftlezing:

LUCAS 7 : 11 – 17

EN 8 : 49 EN 50

EEN OPGEWEKT LEVEN

DOOR A.H. AGTEREEK

Gehouden op

1 juli 2012 in de

Regenboogkerk in

Oegstgeest

Ja, Gemeente van de Heer, ik wil vanavond een paar dingen zeggen over het onderwerp: "Een opgewekt leven." Eigenlijk heeft dit onderwerp een dubbele bodem. Als je spreekt over "een opgewekt leven", dan denkt iedereen aan iemand die zeer vrolijk is gestemd, aan een man of vrouw die opgeruimd is, monter, opgewonden.

Maar als ik spreek over een opgewekt leven, dan denk ik aan heel iets anders. Dan denk ik aan die wonderbare verhalen uit Lucas 7: de opwekking van de jongeling van Naïn en aan de opwekking van dat dochtertje van Jairus.

Wij zijn heel erg blij met deze twee opwekkingen die Lucas vermeldt. Het is misschien aardig om het te zeggen en ook wel een beetje bijzonder, maar Lucas was geen Jood. En hij heeft, toen hij zijn evangelie schreef en ook het boek Handelingen, denk ik, gedacht aan die tekst uit Deuteronomium: "*Op de verklaring van twee of drie getuigen zal een zaak vast staan.*"

Zo vertelt Lucas dat voor de geboorte van Jezus Christus ene Elizabeth en ene Zacharias daarbij betrokken zijn. Twee mensen. Bij de geboorte van Jezus zijn er weer twee mensen: Simeon en Anna. Bij de opstanding van Jezus - en u kunt zich dat ongetwijfeld herinneren uit Lucas 24 - staan er twee mannen in blinkend gewaad. Bij de opstanding van Jezus dus weer twee personen.

Wij hebben in de theologie daar altijd twee engelen van gemaakt, Maar ik leerde onlangs van een Messiasbelijdende Jood: "Wij geloven altijd nog dat het Mozes en Elia zijn geweest." Mannen, die zo'n grote rol hebben gespeeld in het Oude Testament en mannen die straks - lees het boek Openbaring maar - ook een grote rol zullen spelen. Weer twee personen.

Als Lucas zijn boekje gaat schrijven, dat Handelingen genoemd wordt, dan zijn er weer twee opwekkingen van doden. U weet het, Petrus met die hele bijzondere vrouw met de naam Dorcas en Paulus, die een hele lange toespraak houdt en dan valt Eutychus uit het raam van de derde verdieping. Ook deze wordt opgewekt.

Heel merkwaardig deze gedachte van twee, drie getuigen en dat Lucas daar blijkbaar aan gedacht heeft. Ik weet dat het misschien niet heel erg belangrijk is, maar toch leuk om dit te noemen, omdat wij een Boek in handen hebben, dat zo bijzonder en merkwaardig is. Hoe meer je erin leest, des te meer kom je tot de ontdekking: dit is een Boek dat geschreven is door God en door mensen en het is de moeite waard om het te lezen.

Als wij bezig zijn met de opwekking van die jongeling van Naïn, dan zien wij overduidelijk, dat er twee groepen zijn die op elkaar stuiten. De ene is de groep van Jezus - en ik zou die willen noemen "de groep van het leven" - op weg naar Naïn en er is de groep van de dood, op weg naar het graf en die gaat uit Naïn vandaan.

Twee groepen botsen als het ware op elkaar en dat vind je tot op de dag van vandaag. Niet alleen in Naïn. Ook vandaag. Een rouwstoet - misschien weet u het of misschien weet u het niet - wordt in het Hebreeuws genoemd "*Lewajah*". En als u goed luistert, dan hoort u daar het Hollandse woord *lawaaï* in. U weet, denk ik, als iemand begraven werd, dat er dan klaagvrouwen werden ingehuurd. Hoe meer lawaaï, des te beter. Hoe meer lawaaï des te mooier. Je ziet het soms ook op de televisie, ook bij de Palestijnen, als er iemand gestorven is en begraven wordt. Wat is er dan een lawaaï, wat wordt er gegild en geschreeuwd.

Nu gaat er iets heel merkwaardigs gebeuren. Jezus doet niet mee met dat lawaaï. Hij gaat niet meeschreeuwen. Misschien lezen we daar in de regel overheen, maar Jezus gaat naar die baar toe en Hij raakt die baar aan. Dat had Hij nooit mogen doen. Een Jood mag dat niet doen en een Rabbi al helemaal niet. Er staan twee heel belangrijke teksten geschreven in Numeri 5 vers 1 en 2. Je komt ze vaak in de Bijbel tegen. "En de Here sprak tot Mozes: Gebied de Israëlieten dat zij uit de legerplaats wegzenden alle melaatsen, allen die een vloeiing hebben en allen die onrein zijn door aanraking van een lijk; zowel mannen als vrouwen zult gij wegzenden buiten de legerplaats, opdat zij de legerplaats niet verontreinigen."

Jezus gaat dus niet meedoen met de cultuur van Israël, maar Jezus gaat iets doen, wat volgens de Torah niet mocht: Hij gaat die baar aanraken. Ik vind het altijd weer zo bijzonder om te zeggen: Hij wordt daardoor onrein.

Hier hebt u typisch het werk van Jezus. Jezus kwam op deze aarde, niet alleen om de Heilige te zijn, niet alleen om God te presenteren, maar Hij kwam op deze aarde om zich te identificeren met zondaren, om onrein te worden met ons mensen.

Ik heb eens in een doopdienst gezegd: Jezus Christus werd gedoopt en toen zei Johannes: "Ik moet door U gedoopt worden in plaats van U door mij." Toen heb ik gezegd: in die doop kwam Jezus helemaal aan onze kant staan. Hij identificeerde Zich met ons zondaren. En als wij ons laten dopen, als wij gedoopt worden, dan gaan wij helemaal aan Zijn kant staan, aan de kant van God.

Nu kunnen wij zeggen: dat is heel bijzonder dat Jezus de baar aanraakte - er is een prachtig Engels lied: "*He touched me.*" Hij raakte mij aan... Ik kan mij voorstellen dat er misschien mensen zijn die zeggen: "Wat zou ik het heerlijk vinden als dat vandaag de dag nog eens heel reëel zou gebeuren."

Ik moet u zeggen: dat gebeurt vandaag de dag nóg. Dat gebeurt bijvoorbeeld door middel van het Woord dat zondag aan zondag gepredikt wordt op alle mogelijke manieren. De een doet het misschien heel fel, de ander wat rustiger, maar de Bijbel gaat open en

het Woord wordt gepredikt. Hij raakt mensen aan door de Heilige Geest. De Heilige Geest heeft zo'n bijzondere aanpak om mensen te benaderen, om mensen tot Jezus te brengen. Misschien schrikt u ervan als ik het zo tegen u zeg, maar Hij gebruikt daarvoor ook de handen van mensen. Denk maar aan Marcus 16, waar heel duidelijk tegen gelovigen - dus niet tegen theologen, niet tegen predikanten - gezegd wordt: "Op zieken zullen jullie de handen leggen en zij zullen genezen." God gebruikt alle mogelijke manieren om mensen aan te raken. Hier deed Jezus dat toen Hij rondging op aarde. En vandaag aan de dag gebeurt dat nog door middel van het Woord, door middel van de Heilige Geest en God gebruikt mensen.

Dat aanraken is heel bijzonder. Ik denk aan een voorbeeld uit mijn werk. Jaren geleden sprak ik één keer in de maand in die prachtige Begijnhofkerk in Amsterdam. En het gebeurde op een zondag - die kerk was bomvol - dat er een jongeman binnenkwam en iedereen keek hem na. Hij zag er ook een beetje anders uit dan al die nette kerkmensen. Hij had een stoer leren jack aan met allemaal kettingen en een spijkerbroek, meer gat dan broek en hij ging vooraan zitten op het enige plekje dat er nog was. Ik dacht: wat een vreemde vogel, wat een vreemde snuiter. Maar je kunt dat verwachten in Amsterdam.

Ik stond op die hoge preekstoel en hij luisterde op een ontstellende wijze. Het leek wel alsof ik alleen voor hem preekte. Buiten op het grote plein, de Begijnhof, stond hij mij later op te wachten en hij zei: "Dominee, hoe kun je nu een christen worden?" Ik zei: "Moet je eens goed luisteren, mijn auto staat op de Prinsengracht en mijn klokje loopt zo meteen af. Loop met mij mee, dan zal ik het je al lopende gaan vertellen." Wij kwamen bij mijn auto aan en ik heb met hem gebeden en hij werd christen. Hij geloofde in Jezus Christus en in die geweldige woorden: "Zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven een kind van God te worden."

Ik zei tegen hem: "Volgende maand ben ik weer in de Begijnhofkerk en ik reken erop dat je er bent." Hij zei: "Zeker weten!"

Nu moet ik u zeggen dat ik niet iedereen geloof. Dus ik geloofde hem ook niet direct. Ik zei: "Als je komt, zal ik een cadeau voor je meenemen." Ik dacht: dan kan ik hem op de een of andere manier misschien toch binden. En... hij was er. Op dezelfde manier: dat oude leren jack, de kettingen en die rare spijkerbroek. Ik had voor hem als Bijbel meegenomen "*Het Boek*". Heel veel theologen hebben daar kritiek op, maar dat hebben ze altijd. Ik gaf hem dat Boek en ik zei: "Nu ben ik er over een maand weer en dan moet je mij eens vertellen wat je van dat Boek vindt."

En... hij was er weer. Ik zei: "Hoe vond je het?" Hij zei dit tegen me: "Luister, dominee, wat was dat een mooi Boek. Is er nog een vervolg op?" Ik moet u zeggen, ik ben niet gauw sprakeloos, maar ik was deze keer sprakeloos. Ik zei: "Heb je het echt gelezen?" Hij zei: "Ja, ik ben begonnen in Genesis en in Openbaring. Die hele moeilijke namen en al die geslachtsregisters heb ik maar overgeslagen." Ik zei: "Ik zou dat ook gedaan hebben." Die jongen werd totaal anders. De Here God raakte hem aan en op het ogenblik is hij zendeling in Peru.

God raakt mensen aan en dat zijn misschien mensen waar we het helemaal niet van verwachten. Misschien de mensen waar wij geen enkele hoop voor hebben. Misschien de mensen die wij nakijken als ze in de kerk komen, omdat ze niet thuis horen in dat geweldige gezelschap. Maar God raakt mensen aan. En dat doet Hij door middel van Zijn Woord, dat doet Hij door middel van Zijn Geest, dat doet Hij door middel van mensen die mogen preken en dat doet Hij ook door middel van mensen die de moed hebben om te getuigen, zoals velen dat doen. "Gij zult Mijn getuigen zijn."

Jezus raakte de baar aan. En dan gebeuren er twee merkwaardige dingen. En die wil ik zo graag noemen. Ten eerste komt die jongeling tot leven. En... Jezus wordt onrein. Die jongen komt tot leven en Hij werd onrein. Zo is het gegaan, tot op de dag van Zijn kruisiging. Hij werd onrein en wij mogen leven, werkelijk leven. Zoals de Joden dat zo mooi zeggen: "*Lechajim!*" Leve het leven!

En dan staat er: "... en hij begon te spreken." Mensen die tot leven komen, gaan erover vertellen. Soms gaat dat heel makkelijk, soms gaat dat heel erg moeilijk, maar mensen die tot leven komen, gaan spreken. Als je het volgende boek openslaat, dan vind je dat aan de lopende band in al die teksten. Handelingen 2 vers 11: "Wij horen hen in onze eigen taal spreken." Handelingen 4 vers 29 "Wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en van wat wij gehoord hebben." Handelingen 4 vers 31: "Zij spraken het woord van God met alle vrijmoedigheid." Als mensen tot leven komen, dan komt daar zo geweldig veel liefde voor de levende Heer. En dan komt daar zoveel liefde, ook voor het Woord van de Here God.

Ik denk dat het erg belangrijk is om dat tegen christenen te zeggen. Wat is het belangrijk om dit Boek te lezen. Wat is het belangrijk om dit Boek te kennen, om je er werkelijk in te verdiepen, omdat het zo ongelooflijk mooi is, vooral in deze tijd. Ik ben helemaal geen pessimist. Maar ik denk dat de tijd waarin wij nu leven een ontzettend donkere tijd is. Dan denk ik niet eens aan die eurocrisis en ik denk niet aan Griekenland en Spanje, ik denk ook helemaal niet politiek, maar het is zo'n donkere tijd. Ik las gisteren in een blad dat drie procent van de Amsterdammers nog naar een kerk gaat. En Amsterdam heeft achthonderdduizend inwoners. U kunt zich voorstellen wat een onkerkelijke stad dat is.

Ik zelf kom oorspronkelijk uit Amsterdam vandaan. Al die kerken die ik gekend heb, zijn bijna allemaal óf gesloten óf het is een cash en carryzaak of een rusthuis geworden óf ze zijn tegen de vlakte gegaan. Wat ontzettend! Dit land is zo ontzaglijk donker geworden.

Ik hoorde een poosje geleden een interview van een journalist met een jongetje van elf, twaalf jaar. U moet daar niet om lachen. Er werd aan het jongetje gevraagd: "Wat betekent Kerstfeest voor jou?" Dat jongetje zei en dat antwoord was niet echt slecht: "Dat betekent: Jezus is een baby geworden." "En wat is Paasfeest?" Toen zei hij: "Jezus is een konijn geworden."

Dat wordt gezegd in dit land!! Daar wordt dan een beetje om gelachen. Eigenlijk wist die journalist er ook geen raad mee, omdat hij het misschien ook niet wist. Het is zo ongelooflijk donker! Het gaat tijd worden dat mensen aangeraakt worden, dat kerken aangeraakt worden, dat gelovigen aangeraakt worden door de geweldige kracht van de Here God.

Als ik kijk naar de jongeling van Naïn, twee dingen: Jezus werd onrein en de jongen ging zitten en begon te spreken.

Er valt veel meer over te zeggen maar mijn tijd is kort. Ik spreek gelukkig ook niet lang, want wij hebben zo'n geweldig koor in ons midden en daar geniet ik zelf zo intens van. In mijn eerste gemeente in Den Helder hadden wij ook een mannenkoor en ik was zo trots op ze. Ik hou van mannenkoren. Toen ik later in de gemeente IJmuiden kwam, hadden we daar ook een mannenkoor. Het lijkt wel of al die plaatsen: Den Helder, IJmuiden, Katwijk, Urk, geweldige mannenkoren hebben met bronzen stemmen. Er zijn soms sopranen, die best mooi zingen, maar ik krijg er buikpijn van. Dan is dat zo hel, zo hard, dat gaat zo door je body heen. Ik zeg niets ten nadele daarvan, maar ik mag toch wel tegen u zeggen wat ik mooi en minder mooi vind?

Wij gaan nog een ogenblikje naar die opwekking van dat dochtertje van Jairus. Want daar staat ook weer zoiets geweldigs. Dat meisje is misschien nog niet tot leven gebracht, want er wordt gezegd: "Uw dochter is gestorven." Dan zegt Jezus in vers 50: "Wees niet bevreesd, geloof alleen en zij zal behouden worden." Dat woord "*behouden worden*" mag je ook vertalen vanuit het Grieks met "*zij zal genezen worden*". Geloof alleen.

Ik vind het belangrijk om deze twee dingen tegenover elkaar te stellen. Vrees en geloof. Vrees, dat is geloven in gevaar. Vrees, dat is geloven in moeilijkheden. Vrees, dat is geloven in mislukkingen. Vrees, dat is geloven in nadeel. Vrees is geloven in een ondergang. En geloof richt zich altijd op de Here God. Op de God van het wonder. Vrees is een bepaalde macht die angst kweekt, folteringen en pijn. Ik las een dezer dagen ergens zo mooi: "Geloof beweegt bergen, geloof stilt stormen, geloof drijft demonen uit en geloof heelt ziekte." Wees niet bevreesd, geloof alleen. Geloven is zo ontzaglijk belangrijk.

Ik heb vaak 's avonds in de kerk, waar ik toen dominee was, een lied gezongen uit Johan de Heer: "Geef me een geloof zo vast en sterk, dat ik bergen in Uw Naam verzet." Ik moet zeggen: dat is geen Bijbels lied. Want de Bijbel zegt: geloof krijg je niet door erom te vragen, maar: "*Het geloof is uit het horen en het horen is uit het Woord van God.*" Hoe meer je je gaat richten op dit wonderlijke Boek, hoe meer je je gaat richten op de beloften van God, waar het koor juist van zong - *Staande op de belofte van mijn Heer en God* - hoe meer je geloof gaat groeien. Dan gaat het geloof van een klein geloof naar een groot geloof, zelfs zo, dat Jezus zegt: "Zulk een geloof heb Ik in Israël nog nooit gevonden." Wees niet bevreesd, geloof alleen.

Ik denk dat het belangrijk is als je mag preken, dat je tegen jezelf zegt, maar ook heel eerlijk tegen de luisteraars: "Mensen, wat hebben wij vaak een armetierig geloof." We horen vaak bij een kerk, alleen weten we dat misschien niet te verwoorden.

Ik moest een poosje geleden tanken ergens in het noorden van het land waar ik sprak. Naast mij stond een auto van een mevrouw die ook ging tanken. Zij had achter op haar auto zo'n visje zitten. Ik vroeg of die mevrouw soms lid van een visvereniging was. "Nee, nee," zei ze, "dat betekent dat je bij een kerk hoort."

Toen dacht ik: dat is aardig gezegd, maar dat is het niet. Als je zo'n visje op je auto hebt, dan betekent dat: "In leven en in sterven ben ik het eigendom van mijn getrouwe Zaligmaker Jezus Christus." Wat is het soms moeilijk om je te verwoorden, maar laten we de moed hebben om te zeggen wát we geloven en in Wie we geloven, ook dat we de dingen vaak niet begrijpen.

Want we kunnen het toch niet begrijpen dat daar zo'n jongen is in Naïn, die sterft? Dat is toch onbegrijpelijk? En dat daar zo'n jong meisje is, het dochtertje van Jairus, dat sterft. Dat is niet te begrijpen. Er zijn zoveel dingen vandaag aan de dag die we niet kunnen begrijpen. Ik kan mij voorstellen dat er mensen zijn die zeggen: "Ik breek met het geloof, want ik begrijp het niet."

Ik moet u zeggen dat ik tot die mensen behoor, die dat niet doen. Ik zal u ook vertellen waarom. In de Hervormde Bundel staat Gezang 300, een prachtig lied. Het is eigenlijk mijn lievelingslied geworden. Dat is:

Heer, ik wil Uw liefde loven, al begrijpt mijn ziel U niet.

Zalig hij, die durft geloven, ook wanneer het oog niet ziet.

Schijnen mij Uw wegen duister, Heer, ik vraag U niet waarom.

Eenmaal zie ik al Uw luister als ik in Uw hemel kom.

Ik begrijp het niet, ik kom er soms niet uit. Ik preekte vanmorgen ergens en toen vertelde die voorganger mij het verhaal van een andere collega. Hij zei: "Die ken jij goed uit Afrika. Je bent wel bij hem geweest. Je hebt in zijn kerk gesproken. Die man is nu 50 jaar en zijn vrouw is 48." Ik zei: "Die ken ik heel goed. Ik heb vaak bij ze gelogeerd." Hij zei: "Die vrouw zit nu in een inrichting. Zij heeft Alzheimer. Ze kent haar man niet meer, ze kent haar kinderen niet meer." Als ik mij goed herinner, was deze vrouw een bijzondere geloofsvrouw.

Daar begrijp ik totaal niets van. Ik begrijp niets van deze afschuwelijke ziekte. Ik begrijp niets van de dood. O, we kunnen zingen: "Nu jaagt de dood geen angst meer aan, want alles, alles is voldaan." Maar de Bijbel zegt: "De laatste vijand die teniet gedaan wordt, is de Dood." Ik heb ervoor gekozen, al zijn er zoveel dingen die ik niet vat, niet begrijp, om te blijven zeggen met mond en hart: "Heer, ik wil Uw liefde loven, al begrijpt mijn ziel U niet." Amen.